

Č. 9634.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * »Odškodněním za zmenšení hodnoty« ve smyslu § 9 odst. 2 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/22 jest i pojištěná náhrada za budovy zničené požárem.

(Nález ze dne 1. února 1932 č. 9361/31.)

Věc: Josef W. v K. proti zemskému úřadu v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou trhovou z 30. června 1928 prodal st-l polovinu továrny v K. V přiznání uplatněny náklady nové přístavby a nástavby po požáru dne 26. dubna 1914 částkou 24.830'61 K a 7.071'81 K z let 1915 a 1916 a udáno, že vyplaceno st-li 129.836'31 K z pojistky, z čehož 61.490 K připadlo na budovy. Platebním rozkazem z 8. ledna 1929 vyměřena dávka, uznány přípočty připadající na prodanou polovinu částkou 12.415'30 Kč a 3.508'90 Kč a ke zcizovací ceně připočteno 30.745 Kč z částky 61.490 Kč vyplacené pojistky.

Odvolání, brojící proti přípočtu posléze uvedenému, žal. úřad zamítl z těchto důvodů: »Přípočet ke zcizovací ceně nestal se na základě § 8 dávk. prav., který jedná o přípočtech k ceně nabývací, nýbrž podle § 9 oněch pravidel, jenž v odstavci 2. stanoví, že k ceně zcizovací jest připočísti odškodnění za zmenšení hodnoty, kterého se majiteli dostalo v době pro výpočet přírůstku hodnoty rozhodné. K takovému odškodnění patří nesporně i požární náhrada vyplacená pojišťovnou. Jak zřejmo z platebního rozkazu, byly plným obnosem na odprodanou ideální polovici připadajícím započteny náklady na znovuzřízení části požárem zničené; v důsledku toho bylo ve smyslu posléze cit. předpisů dávkových pravidel ke zcizovací ceně připočísti požární náhradu, a to stejnou měrou.«

O stížnost do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Stížnost namítá jedině, že náhrada z požárního pojištění st-li vyplacená částkou 30.745 Kč není odškodněním ve smyslu § 9 odst. 3 dávk. prav., a že proto neměla býti připočítána k zcizovací ceně. Nss neshledal námitku tu důvodnou.

Dávková pravidla vl. nař. č. 143/22 v § 9 odst. 2 stanoví, že k ceně zcizovací se připočte odškodnění za zmenšení hodnoty, kterého se majiteli dostalo za okolností tam blíže uvedených. Důvodem tohoto ustanovení byl úmysl zameziti, aby přírůstek hodnoty, který je ve smyslu § 5 objektem dávky, nebyl zkrácen o to, oč zcizovací cena (hodnota) klesla následkem zmenšení hodnoty nemovitosti, když zcizitel za toto znehodnocení obdržel nějakou náhradu a použil jí k nápravě škody (znehodnocení). Vzhledem k tomuto důvodu onoho ustanovení je pak úplně bez významu, o jakou škodu (znehodnocení) jde, a byla-li škoda ta nahrazena tím, kdo ji způsobil, či osobou, která se k náhradě zavázala

zvláštní smlouvou, na př. smlouvou pojišťovací. Dlužno proto rozuměti slovem »odškodnění« všeliké odškodnění za zmenšení hodnoty nemovitosti, a tudíž i náhradu z pojišťovací smlouvy. Pro omezivý výklad, jaký dává termínu tomu stížnost, není v dávkových pravidlech pražádné opory.

Č. 9635.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: * Ke ztrátě nároku na vdovský důchod ve smyslu § 42 lit. b) zák. č. 76/22 se nevyžaduje, aby vojenský gážista se svou chotí, jež s ním nežije ve společné domácnosti, přerušil veškeré styky.

(Nález ze dne 2. února 1932 č. 837.)

Věc: Žofie K. proti ministerstvu národní obrany o vdovský důchod.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím nepřiznal žal. úřad st-lce nárok na vdovský důchod po jejím zemřelém manželu, škpt. čsl. armády, dovolaňuje se ustanovení § 42 lit. b) zák. č. 76/22, v podstatě v úvaze, že nebyly prokázány ani výslovné svolení manželovo ani tichý jeho souhlas s pobytem st-lky mimo společnou domácnost, ani zdravotní důvody tohoto odloučeného žití, naopak že z výsledku provedeného průvodního řízení vysvitá, že manžel st-lčin s odloučeným žitím své manželky nesouhlasil.

O stížnosti uvažil nss:

Stížnost nebrotí proti oné části nař. rozhodnutí, kde žal. úřad vyslovil, že okolnost, že st-lka nežila se svým manželem ve společné domácnosti, nebyla odůvodněna zdravotními ohledy, nemohl proto nss, který je podle svého zákona vázán při právní revisi rozhodnutí neb opatření správních úřadů na řádně konkretisované návrhy stěžující si strany, tuto část nař. rozhodnutí podrobiti své kognici. Bylo se proto nss-u zabývatí toliko vývody stížnosti, vytýkajícími nezákonnost a vadné řízení té části nař. rozhodnutí, kde jest popřena existence druhého předpokladu pro vznik nároku podle cit. § 42. — — — —

Nezákonnost nař. rozhodnutí spatřuje stížnost především v tom, že prý žal. úřad požadoval průkaz o výslovném souhlasu manželově k žití mimo společnou domácnost a že ani netvrdí, ani neprokazuje, že st-lka projevila vůli, že nechce se svým manželem žítí ve společné domácnosti.

V prvním směru si stížnost mylně vykládá obsah nař. rozhodnutí, neboť žal. úřad nikterak nestojí na stanovisku, že by nárok na důchod vdovský ve smyslu cit. § 42, nežila-li vdova s manželem ve společné domácnosti, byl dán jen tehdy, učinila-li tak s výslovným svolením manželovým. Naopak z obsahu nař. rozhodnutí vysvitá jasně, že žal. úřad má za to, že svolení manžela může býti uděleno i konkludentním činem a že může býti vyvozeno z chování manželova. Než žal. úřad dospívá právě k tomu, že takovýto závěr, že by totiž svolení bylo v daném případě uděleno konkludentním činem, nemá podkladu ve výsledku konaného šetření. Obratem, že st-lka netvrdí, a ani neprokazuje, že jí svolení bylo dáno